



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem [REDACTED] ve věci

žalobce:

[REDACTED], narozený dne [REDACTED]

státní příslušnost Ukrajina

zastoupený advokátem [REDACTED]

sídlem [REDACTED]

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem [REDACTED]

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2019, č.j. OAM-129/ZA-ZA11-K02-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jímž žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o azylu**“).

II. Žalobní body

2. Žalobce nejprve shrnul svůj azylový příběh. Tvrdil, že od listopadu 2013 do ledna 2014 byl aktivní v rámci Strany regionů, zabýval se organizací výjezdů ze svého rodného města na demonstrace do Kyjeva na shromáždění tzv. Antimajdanu na podporu tehdejší vlády a prezidenta Janukoviče. Na místě rozdával praporky, kalendáře a peníze. Od ledna 2014 nadále podporoval gubernátora Čerkaské oblasti [REDAKCE] Velbiviece, organizoval pro něj mítinky a další akce. Po rozpadu Strany regionů žalobce následoval Velbiviece do stran Strana Baťkivšina a [REDAKCE] Porošenka, dále pro něj organizoval setkání za všechny tři tyto subjekty až do 30. 1. 2018, na jeho pokyn rovněž vyplácel osoby vystupující na podporu Strany regionů a [REDAKCE] Porošenka. Žalobce byl z důvodu změny politické orientace vystaven pronásledování od organizací [REDAKCE] a Pravý sektor. V roce 2014 byl zadržen neznámými osobami, mučen, byla mu způsobena újma na zdraví, byl odvezen z Kyjeva a vyhozen z auta se sdělením, že má zanechat své politické činnosti, neboť jsou lidé ochotni zaplatit za jeho zabití. Žalobce však ve své politické činnosti přesto pokračoval, v roce 2014 byl kvůli své účasti na Antimajdanu odsouzen za výtržnictví, rodiče se jej zřekli a vydělili jej, neboť se na něj chodila ptát policie, neznámí lidé u nich hledali žalobce, žalobce se skrýval, verbální a fyzické výhrůžky od [REDAKCE] a Pravého bloku však pokračovaly, z tohoto důvodu se rozhodl věnovat podnikání. Dne 30. 1. 2018 se stal generálním ředitelem firmy [REDAKCE], která se zabývá velkoprodejem kovového zboží, následně mu bylo vyhrožováno a byl vydírán různými neznámými osobami včetně vyšetřovatele SBU, které po něm chtěly provize ze zisku s tím, že jinak bude zavřen. Žalobce se obrátil na policii, ta mu však doporučila, aby toho nechal, jinak bude obviněn z vydírání pracovníka SBU, žalobce se pak již na policii neobracel. Dne 9. 2. 2018 jej zatkla policie a obvinila jej z machinací s penězi a z převozu drog a zbraní, načež byl po dobu vyšetřování případu propuštěn do domácího vězení, v tu chvíli se rozhodl zemi opustit, neučinil tak dříve, neboť doufal v uklidnění situace poté, co ukončil své politické aktivity a začal s podnikáním.
3. Namítal, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 odst. a) a odst. b) zákona o azylu, k výkladu pronásledování odkázal na čl. 9 Směrnice Rady 2004/83/ES tzv. kvalifikační směrnice, která obsahuje demonstrativní výčet jednání, která jsou pronásledováním, a mezi které patří a) použití fyzického a psychického násilí, b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem, a na čl. 4 odst. 4 této směrnice ohledně odůvodněnosti obav žadatele. Ohledně definice „uplatňování politických práv a svobod“ či „zastávání politických názorů“ odkázal na čl. 19 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech z roku 1966. Tvrdil, že ve vlasti jednoznačně vyvíjel politickou činnost, a to od listopadu 2013 do ledna 2014 v rámci popsané aktivity pro Stranu regionů a gubernátora Velbiviece, kterého podporoval i po jeho přestupu do dalších politických stran až do 30. 1. 2018. Dle jeho názoru není rozhodné, že do žádné z těchto stran nikdy nevstoupil, ani pro ně veřejně nevystupoval, není z toho možné vyvodit závěr, že žalobce v zemi původu nevyvíjel žádnou politickou činnost, jak činí žalovaný na straně 5. Argumentoval tím, že na žalobce lze pohlížet jako na člena určité sociální skupiny, a sice skupiny politických přeběhlíků z důvodu přestupu z jedné politické strany do druhé, přičemž je pronásledován právě z důvodu

změny politické orientace. Původcem pronásledování pak mohou být i soukromé osoby. Měl za to, že aktům pronásledování byl vystaven právě z důvodu svých předchozích politických aktivit včetně příslušnosti k sociální skupině přeběhlíci. Konkrétní akty pronásledování v roce 2014 popsal, bylo mu vyhrožováno z důvodu změny politického názoru, neobrátil se na policii, neboť byl vydírán neznámými osobami a pracovníkem SBU, při nahlášení tohoto jednání na policii se její složky odmítly případem zabývat. Žalobce měl i z důvodu předchozích návštěv policie u jeho rodičů v policii malou důvěru, předchozí zkušenost s pronásledováním odůvodňuje jeho strach z dalšího pronásledování v případě návratu do země původu.

4. Vytýkal žalovanému, že nedostatečně zdůvodnil neudělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu.
5. Byl přesvědčen, že mu měla být udělena doplňková ochrana dle ust. § 14a zákona o azylu z důvodu současné bezpečnostní situace na Ukrajině. Žalobci hrozí vážná újma dle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, obsáhle se zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině v souvislosti s probíhajícím válečným konfliktem, a to zejména na jihovýchodě v oblastech Doněcku a Luhansku. K tomu odkázal na velké množství informačních zdrojů uvedených na různých internetových stránkách s tím, že tato situace je nebezpečná a nestabilní a může se v krátkém čase vyeskalovat i mimo oblasti Doněcku a Luhansku. Dále žalobci hrozí vážná újma v podobě mučení nebo nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestání, je třeba aplikovat důkazní standard „přiměřená pravděpodobnost“, což je v jeho případě splněno, neboť byl již v minulosti prokazatelně vystaven mučení či nelidskému či ponižujícímu zacházení, konkrétně když byl v roce 2014 zadržen, mučen a byla mu způsobena újma na zdraví, dále zmínil dlouhodobé pronásledování organizacemi [REDAKCE] a Pravý sektor.
6. Poukázal na to, že žalovaný je při aplikaci zákona o azylu povinen dbát základních zásad správního řízení dle ust. § 2 a § 8 správního řádu. Žalovaný však jeho vyjádření účelově vyjímá ze souvislostí proto, aby mohl žalobce považovat za nedůvěryhodného. Dále je dle jeho názoru logické, že v rámci řízení o mezinárodní ochranu uvedl podrobnější informace ohledně situace v zemi původu než v předchozím řízení o správním vyhoštění, které bylo navíc vydáno ještě v době, kdy měl v ČR fikci legálního pobytu. Vytýkal žalovanému, že nepřihlédl k fotografiím doloženým žalobcem a nepoužil je jako podklady pro vydání rozhodnutí, tyto fotografie prokazují jeho účast na demonstracích. Dále namítal, že posouzení morálního charakteru žalobce je zcela irelevantní ve vztahu k žádosti o mezinárodní ochranu, výroky žalovaného považoval za urážlivé. Shrnul, že žalovaný nevážil všechny informace svědčící v jeho prospěch i neprospěch, namísto toho žalovaný z azylového příběhu žalobce účelově vybírá ty aspekty, které mluví v neprospěch žalobce. Závěrem upozornil na uplatnění pravidla „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“ dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č.j. 6 Azs 50/2003-89.
7. Při jednání dne 8. 3. 2021 žalobce dále vyjádřil obavu, že si ukrajinské orgány připravily ve své žádosti ze dne 16. 6. 2020 půdu též pro stíhání žalobce za další trestný čin, a to v případě vedeného Talnivským okresním soudem v Čerkavské oblasti pod číslem 12018250240000050, aby mohli žalobci uložit trest též za tento trestný čin.

8. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že žalobce byl na Ukrajině obviněn z machinací s penězi a z převozu drog a zbraní, za což by mu v případě návratu hrozil podmíněný trest nebo vězení (viz str. 2 - 4 napadeného rozhodnutí). K namítanému nesprávnému vyhodnocení podkladů doložených žalobcem se žalovaný dostatečně vyjádřil na str. 4 - 6, přičemž informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině jsou součástí spisového materiálu.
10. Poukázal na to, že pronásledováním se myslí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání. Z výpovědi žalobce však nelze dovodit, že by se stal cílem soustavného zájmu ze strany ukrajinských orgánů a že by byl ze strany státní moci pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu zákona o azylu. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu až poté, co mu byl udělen výjezdní příkaz, žalovaný označil tvrzené problémy za účelové, na základě prokázaných rozporů ve výpovědích nedospěl k závěru o azylově relevantním pronásledování žalobce. Zásadní rozpory a pochybnosti žalovaný shledal též v souběhu událostí tvrzených žalobcem ohledně jeho zadržení ukrajinskou policií v únoru 2018 (viz str. 8 - 9 napadeného rozhodnutí). Přestože žalobce čelil ve vlasti problémům od roku 2014, opustil ji až o pět let později, což nesevčí o palčivé potřebě mezinárodní ochrany, o kterou požádal až po pětiměsíčním pobytu v ČR. Realnost hrozby pronásledování nebyla v řízení věrohodným způsobem prokázána. Obava z odvodu do armády není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, což vyplývá též z judikatury správních soudů a z Ženevské konvence.
11. Nesouhlasil s tím, že by nesprávně posoudil skutkový stav, zabýval se dostatečně situací i podklady žalobce, tyto podklady posoudil i z hlediska § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, neshledal bezprostředně hrozící vážnou újmu v případě návratu do vlasti. Ze zjištěných informací o zemi původu vyplývá, že aktuální bezpečnostní situace v místě bydliště žalobce je zcela stabilní, nevykazuje žádné známky bezpečnostních rizik spojených se zhoršenou situací na východě Ukrajiny, které by mohly žalobci způsobit vážnou újmu. Měl za to, že v řízení postupoval v souladu s právními normami, kterými je v oblasti mezinárodní ochrany vázán.
12. Navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:

14. Žalobce podal dne 5. 2. 2019 žádost o mezinárodní ochranu, ve které uvedl, že na území ČR vstoupil dne 29. 9. 2018 z Polska. Je svobodný, zdravý, děti nemá. Na konci roku 2013 a začátkem roku 2014 vystupoval za Stranu regionů, vozil lidi na Antimajdany, zabýval se organizací zájezdů na demonstrace na podporu Janukovyče. Kvůli své politické aktivitě žádá o azyl, je již pět let pronásledován policií, rodiče se ho vzdali a vyhodili jej z domova, na Ukrajině nikoho nemá. Dále sdělil, že dostal výjezdní příkaz, nevěděl, že je zde nelegálně.
15. Při pohovoru dne 8. 2. 2019 upřesnil, že byl blízkým člověkem a podporovatelem gubernátora [REDAKCE] Velbiviece ze Strany regionů. Na přelomu let 2013/2014 se podílel na organizaci zájezdů na demonstrace do Kyjeva na podporu tehdejší vlády, sám členem strany nebyl, byl ještě nezletilý. Účastníkům rozdával propagační předměty nebo peníze, na studentských kolejích pak organizoval setkání příznivců. Gubernátora Velbiviece podporoval i nadále po jeho přestupu do jiných politických subjektů, Velbiviec je nyní předsedou strany [REDAKCE] Porošenka. Organizoval pro něj mítinky a akce v menších městech, a to až do 30. 1. 2018. Tvrdil, že byl za tyto aktivity a podporu tohoto člena od roku 2017 pronásledován policií. Poprvé byl odsouzen jako nezletilý za výtržnictví kvůli účasti na Antimajdanu. Následně tvrdil, že nebyl pronásledován policií, ale organizacemi [REDAKCE] nebo Pravý sektor. Dále popsal incident z roku 2014, kdy měl být zadržen a mučen neznámými lidmi, vyhodili ho z auta a nutili ho, aby tuto činnost skončil. Dále popsal, že od 30. 1. 2017 se stal ředitelem firmy [REDAKCE] (později se opravil, že to bylo 30. 1. 2018), která se zabývala velkoprodejem kovového zboží. Následně byl žalobce vydírán a bylo mu vyhrožováno neznámými lidmi a pracovníkem SBU, kteří po něm chtěli podíl na zisku. Dále popsal, že byl policií obviněn z machinací s penězi, v jeho autě byly nalezeny drogy a zbraně, žalobce byl obviněn a propuštěn do domácího vězení. Na soud už nečekal a odjel ze země, hrozí mu vězení nebo podmíněný trest. Nic z toho však neudělal, nechtěl se jen dělit o peníze. V únoru 2018 se obrátil kvůli výhrůžkám a vydírání na policii, ale policie mu doporučila, aby nic nevznášel, jinak bude obviněn z vydírání pracovníka SBU. Tvrdil, že měnil místa bydliště, rodiče ho vydělili, protože byli unaveni z problémů žalobce, pořád je navštěvovala policie. Žalobce se rozhodl odjet ze země, nechce se tam vracet, vládne tam kriminál, nic se nemění. Doložil fotky z Antimajdanu z roku 2014 a dále obvinění a uložení domácího vězení z 10. 2. 2018.
16. Žalobce se k žalovanému dostavil dne 19. 7. 2019 k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, s podklady se však seznámit nechtěl s tím, že situaci na Ukrajině zná, a nechtěl ani doplnit žádné informace a tvrzení.
17. Dne 19. 8. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě předpokládané zákonem o azylu neudělil. V odůvodnění žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu, velmi podrobně na stranách 1, 2 a 3 rekapituloval všechna tvrzení uvedená žalobcem. Žalovaný vyšel z informací, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, celkem se jednalo o tři materiály, jejichž seznam je v rozhodnutí uveden a nacházejí se ve správním spise. Z dokumentů doložených žalobcem přijal jako podklady pro vydání

rozhodnutí pouze dokumenty týkající se spáchání trestného činu podvodu, nepřijal pak fotografie ani materiál týkající se společnosti [REDAKCE], což podrobně odůvodnil na stranách 4 – 5. Z přijatých dokumentů dovodil nesrovnalosti s tvrzeným azylovým příběhem žalobce, přičemž zjištěné skutečnosti nevypovídají o pronásledování žalobce státní mocí nebo o odůvodněných obavách z tohoto pronásledování v budoucnu. Podrobně vysvětlil, z jakých důvodů neshledal naplnění podmínek dle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, byl-li žalobce odsouzen za výtržnictví na Antimajdanu, nejedná se o pronásledování, ale o jednání, které je kodifikováno i v českém trestním zákoníku za účelem ochrany občanského soužití. Poukázal na skutečnosti mu známé z úřední činnosti, že ukrajinské složky nepostihovaly a nepostihují osoby, které se pouze zúčastnily shromáždění Antimajdan. K pozdějším aktivitám žalobce pro gubernátora Velbiviece poukázal na tvrzení žalobce, že tyto aktivity vykonával z důvodu dobrého výdělku, a nikoliv pro své politické přesvědčení, podrobně poukázal na časové a obsahové nesrovnalosti a rozpory v azylovém příběhu žalobce, pro které považoval jeho tvrzení o pronásledování za nepravdivé. Zmínil též reálie týkající se politických stran zmiňovaných žalobcem, které neodpovídají jemu tvrzeným skutečnostem. Osoba jménem Velbiviec nikdy nebyla předsedou [REDAKCE] Porošenka, navíc se jednalo o tehdy vládnoucí garnituru a prorežimní hodnoty, nepovažoval tedy za pravděpodobné, že by za to žalobce čelil více než 4 roky výhrůžkám pravicových extremistických organizací a namísto obrácení se na policii se musel skrývat, když byl spřízněnou osobou vysoce postaveného prorežimního politika. Zabýval se definicí pronásledování, problémy žadatele se soukromými osobami takto kvalifikovat nelze, jsou řešitelné prostředky vnitrostátní ochrany. Na základě toho neshledal, že by žalobce byl cílem soustavného, systematického a adresného zájmu ze strany ukrajinských orgánů a že by byl ze strany státní moci pronásledován z azylově relevantních důvodů. Vyšel též z výpovědi žalobce učiněné v řízení o vyhoštění ze dne 24. 1. 2019, ze které nevyplynulo, že by vlast opustil kvůli minulému pronásledování, ale z důvodu nalezení práce a možnosti výdělku. Žalobce v této výpovědi též uvedl, že do svého odjezdu z vlasti bydlel v rodinném domě se svými rodiči, je s nimi v pravidelném kontaktu, což je v přímém rozporu s jeho tvrzeními v azylovém řízení. O mezinárodní ochranu navíc požádal až poté, co mu byl udělen výjezdní příkaz. Zároveň neshledal, že by žalobce mohl ve vlasti pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti, znovu odkázal na rozpory v azylovém příběhu žalobce, i vzhledem k řízení o správním vyhoštění, kde žalobce žádné obavy z návratu do vlasti neuvedl.

18. Žádost o mezinárodní ochranu považoval za účelovou s cílem oddálit účinky správního vyhoštění. Poukázal na to, že pravicové extremistické síly již byly na Ukrajině marginalizovány, žalobce mohl využít vnitrostátní prostředky ochrany, zejména za situace, kdy byl podpůrce prorežimního bloku. Při odůvodnění strachu je zkoumána otázka přiměřené pravděpodobnosti, tato možnost musí být reálná, nikoli hypotetická, žadatel rovněž musí vyčerpat všechny prostředky ochrany před činností soukromých osob, žalobce žádné takové prostředky nevyužil. Shledal, že žalobci hrozí zákonný postih za trestný čin podvodu spáchaný na Ukrajině, což se velmi liší od tvrzeného neoprávněného obvinění z machinací s penězi a z držení drog a zbraní, takové skutečnosti z předložených dokumentů vůbec nevyplynávají. Jde o legitimní rozhodnutí

ukrajinské státní moci a uložení trestněprávní sankce žalobci v důsledku recidivní trestné činnosti směřující k obohacení, o azylově relevantní pronásledování se v žádném případě nejedná. Žalobci se navíc podařilo legálně vycestovat ze země, což rovněž nesvědčí o pronásledování. Skutečnost, že žalobce vlast opustil až po pěti letech od tvrzeného počátku jeho problému, rovněž považoval za výmluvnou z hlediska palčivosti problémů žalobce. Poukázal na možnosti, jakými žalobce na Ukrajině mohl řešit svou nespokojenost s vyšetřováním, zabýval se též aktuální politickou a bezpečnostní situací na Ukrajině, rovněž zdůraznil, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až po pětíměsíčním pobytu v České republice a po udělení výjezdního příkazu na radu právníka. Podle žalovaného tyto okolnosti byly skutečným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu. Vyhodnotil, že žalobce nesplňuje ani kritéria pro poskytnutí azylu z humanitárních důvodů, k tomu přezkoumal konkrétní situaci žalobce.

19. Zabýval se tím, zda žalobce splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany, shledal, že v případě návratu nehrozí žalobci vážná újma uložení nebo vykonáním trestu smrti, který byl na Ukrajině v roce 2000 zrušen, ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Pokud jde o předchozí problémy žalobce se soukromými osobami, poukázal na zásadní rozpory v azylovém příběhu žalobce a na možnost žalobce využít vnitrostátní ochranu, což však neučinil. Zároveň vyjádřil pochybnosti o účelovosti tvrzení žalobce. Pokud jde o hrozbu trestu vězení, odkázal na dokumenty předložené žalobcem a z nich vyplývající skutečnosti ohledně trestního stíhání žalobce na Ukrajině pro trestný čin, kdy se však nejedná o hrozbu mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. Tvrzené problémy se soukromými osobami, které se údajně měly dopouštět mučení žalobce v roce 2014, žalobce blíže nerozvedl a věrohodným způsobem neobjasnil. Z toho dovodil, že žalobci v této souvislosti bezprostřední a reálné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu na Ukrajině nehrozí. V souvislosti s válečným konfliktem na Ukrajině posuzoval, zda žalobci v případě návratu nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Zjistil, že východní části Ukrajiny, tj. části Doněcké a Luhanské oblasti jsou tímto konfliktem stále zasaženy, situace je napjatá, na linii dotyku stále lokálně vznikají boje. Jiné oblasti Ukrajiny však tímto konfliktem přímo zasaženy nejsou, nejedná se o totální konflikt, žalobce pochází z Čerkaské oblasti, která je plně pod kontrolou ukrajinské vlády a k žádným bezpečnostním incidentům v ní nedocházelo, nejedná se zde o reálné nebezpečí vážné újmy. Shledal, že případné vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky ČR, žalobce je svobodný, bezdětný a celá jeho rodina žije na Ukrajině, jeho krátkodobé několikátýdenní soužití s občankou ČR, které navíc zaplatil za pomoc s vyřízením dokladů, takovou překážku nepředstavuje. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti dospěl k závěru, že žalobce podmínky pro udělení doplňkové ochrany nesplňuje a doplňkovou ochranu neudělil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přičemž vycházel ze

skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „**procedurální směrnice**“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

21. Soud o podané žalobě rozhodl po provedeném jednání dne 8. 3. 2021.
22. Při uvedeném jednání provedl soud k návrhu žalobce důkaz žádostí Úřadu Generálního prokurátora Ukrajiny ze dne 16. 6. 2020, č. 9/2-34046-20, ze kterého se podává, že Generální prokurátor Ukrajiny požádal v souladu s Evropskou úmluvou o vydávání pachatelů z roku 1957 o vydání žalobce k trestnímu stíhání pro níže popsany trestný čin podle části 2. článku 286 (porušení pravidel bezpečnosti silničního provozu). V uvedené žádosti je dále uvedeno, že je žalobce stíhán za jiné trestné činy vedené u Talnivského okresního soudu v Čerkaské oblasti pod sp. zn. 12018250240000050 s tím, že je žádáno též o souhlas k připojení trestu za souhrn výroků (souhrnný trest) s přihlédnutím právě k výroku Talnivského okresního soudu v Čerkaské oblast.
23. Z usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 12. 2020, č.j. 1 Nt 102/2020-120, které nabylo právní moci dne 19. 12. 2020, soud zjistil, že uvedený soud rozhodl tak, že je podle ust. § 95 odst. 1 zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, přípustné vydání žalobce, který se nachází v předběžné vazbě ve věznici Plzeň, na Ukrajinu k trestnímu stíhání pro trestný čin porušení pravidel bezpečnosti silničního provozu nebo provozu dopravy osobami, které řídí vozidla podle Článku 286 bod 2. ukrajinského trestního zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že dne 9. 6. 2018 kolem 7.00 hodin řídil osobní motorové vozidlo zn. ■■■■■, po silnici ■■■■■, když projížděl obcí ■■■■■ okresu Čerkaské oblasti ve směru do středu obce Lysjanka po ulici ■■■■■ na straně křižovatky s ulicí ■■■■■, v rozporu s ustanoveními odstavců 10.1 a 12.4 Pravidel silničního provozu schválených usnesením Kabinetu ministrů Ukrajiny ze dne 10. 10. 2001 č. 1306, na zatáčce v blízkosti autobusového nádraží, se před přerazením a změnou směru jízdy svého vozidla doleva nepřesvědčil, že by to bylo bezpečné a nevytvářelo překážky pro ostatní účastníky silničního provozu, vjel rychlostí překračující povolenou rychlost o více než 50 km/h do protisměrného jízdního pruhu, aniž by se ujistil, že protisměrný pruh je prostý vozidel, a došlo ke srážce s motorovým vozidlem ■■■■■, pohybujícím se pro něj v protisměru, které řídil Kryžov ■■■■■, nar. ■■■■■, v důsledku této dopravní nehody cestující v automobilu ■■■■■, ■■■■■ utrpěl zlomeninu těla 4. bederního obratle se stenózou míchy, pohmoždění míchy, kompresní zlomeninu těla 5. bederního obratle, zlomeninu oblouku 3. bederního obratle, spinálního výrůstku 4. bederního obratle, což vedlo k dysfunkci míchy a dysfunkci pánevních orgánů, dislokaci na úrovni spojení mezi držákem a tělem hrudní kosti, zlomeninu 3. žebra vlevo, pohmoždění levé spánkové oblasti, levé horní části paže a oděrek na levé lopatce, za současného přijetí ujištění Generální prokuratury Ukrajiny mimo jiné, že trestní řízení nesměruje k pronásledování vyžádaného z politických důvodů ani v souvislosti s rasovou příslušností, náboženstvím, národností a vyžádaný bude stíhán pouze za trestný čin, pro který bude vydán.

24. Vzhledem k tomu, že nebylo zřejmé, zda Generální prokuratura Ukrajiny žádá o vydání žalobce i pro další trestní stíhání (vedené pod sp. zn. 12018250240000050 u Talnivského okresního soudu v Čerkaské oblasti, jak bylo zmíněno v žádosti Úřadu Generálního prokurátora ze dne 16. 6. 2020), vyžádal si Krajský soud v Plzni dodatkové informace od Generální prokuratury Ukrajiny. Z dodatkové informace vyplynulo, že na Ukrajině je proti žalobci vedeno pod sp. zn. 12018250240000050 další trestní stíhání, a to pro trestný čin podvodu podle části 2. článku 190 trestního zákoníku Ukrajiny, pro trestný čin nošení, přechovávání, skladování, získání výbušných zařízení bez povolení stanoveného zákonem podle části 1. článku 263 trestního zákoníku Ukrajiny a pro trestný čin nelegální získávání, přechovávání, přeprava psychotropních látek ve velkém množství bez účelu prodeje podle části 2. článku 309 trestního zákoníku Ukrajiny, kterých se měl dopustit skutky, které jsou podrobněji specifikovány v zaslaných dodatkových informacích. Ze zaslaných materiálů navíc vyplynulo, že vyžádaný o předmětném řízení vedeném u Talnivského okresního soudu v Čerkaské oblasti bezpečně věděl, neboť vlastnoručním podpisem stvrdil převzetí obžaloby a rejstříku materiálů vyšetřování v přípravném řízení ve věci vedené u Talnivského okresního soudu v Čerkaské oblasti. Generální prokuratura Ukrajiny pak ani v dodatkových informacích výslovně neuvedla, že žádá o vydání vyžádaného i pro řízení vedené u Talnivského okresního soudu v Čerkaské oblasti pod sp. zn. 12018250240000050, byť se na to krajský soud v žádosti o dodatkové informace dotazoval. Krajský soud v Plzni tak dospěl k závěru, že žádost Generální prokuratury o vydání vyžádaného se vztahuje pouze na jeho trestní stíhání pro trestný čin ublížení na zdraví v důsledku porušení pravidel bezpečnosti silničního provozu.
25. Z výše uvedeného tak jednoznačně vyplývá, že Generální prokurátor Ukrajiny požádal o vydání žalobce pouze za účelem trestního stíhání ve věci výše uvedené dopravní nehody a také k tomuto a nikoli jinému trestnímu stíhání bylo Krajským soudem v Plzni rozhodnuto o přípustnosti vydání žalobce. Případné pochyby pak byly rozptýleny ze strany jmenovaného soudu vyžádáním doplňkových informací z Generální prokuratury Ukrajiny. Námitka žalobce, že si ukrajinská prokuratura svojí žádostí připravuje půdu pro stíhání pro další vykonstruovanou trestnou činnost, tak není důvodná. Jak bude uvedeno podrobněji níže, soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobce nepředložil žádné důkazy, že by snad proti němu bylo na Ukrajině vedeno vykonstruované trestní řízení z důvodu jeho bývalých politických aktivit.
26. Při jednání dále byly k návrhu žalobce provedeny důkazy sdělením o podezření ze spáchání trestného činu z 6. 9. 2019, výpisem z jednotného registru předběžných vyšetřovacích řízení ze dne 31. 5. 2020, usnesením Lysjanského okresního soudu Čerkaské oblasti ze dne 16. 3. 2020, usnesením o pozastavení předběžného vyšetřovacího řízení ze dne 18. 9. 2019, usnesením o vyhlášení mezinárodního pátrání po podezřelé osobě ze dne 11. 3. 2020, závěr o státním občanství žalobce ze dne 3. 7. 2020, potvrzení o důkazech odůvodňující účast žalobce ve spáchání trestného činu ze dne 3. 6. 2020, potvrzení o promlčecí lhůtě trestního stíhání žalobce ze dne 31. 5. 2020 a výňatkem z trestního zákoníku Ukrajiny. Uvedenými listinnými důkazy nebylo prokázáno tvrzení žalobce, že se v podkladech pro jeho vydání v rozporu se skutečností objevuje tvrzení, že následkem výše uvedené dopravní nehody mělo dojít ke zranění

více osob. V uvedených listinách, které pochází od orgánů činných v trestním řízení na Ukrajině a týkající se trestního řízení ve věci účasti žalobce na dopravní nehodě dne 9. 6. 2018, se vždy objevuje jako poškozený pouze pan [REDAKCE] a nikde není zmíněno, že by mělo dojít ke zranění jakékoli další osoby. Uvedená námitka tak není důvodná.

27. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je dle písm. a) pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
28. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Těmi se v souladu s následujícím ustanovením azylového zákona rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy může eventuálně být také soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
29. V řízení o mezinárodní ochraně má žalobce břemeno tvrzení, kdy je jeho povinností řádně a věrohodně vylicít, na jakých skutečnostech staví svou žádost o mezinárodní ochranu. Jinak je tomu v případě břemene důkazního, které je z důvodu specifické povahy tohoto řízení již výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Právě z toho důvodu, že žadatel má v tomto typu řízení často velmi omezené důkazní možnosti, je kladen zvláštní důraz na to, aby jeho výpověď o azylově relevantních skutečnostech byla dostatečně konkrétní, ucelená a zejména věrohodná. V posuzovaném případě se soud ztotožňuje s žalovaným, že žalobce svou povinnost uvést věrohodnou výpověď o azylově relevantních okolnostech nesplnil.
30. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně podrobně popsal, v čem je výpověď žalobce nekonzistentní a nevěrohodná, a to zejména na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde poukázal na časové nesrovnalosti ve výpovědi žalobce (ohledně délky trvání pronásledování, počátek podnikání 30. 1. 2017 x 30. 1. 2018, dále viz strana 8 odst. 1), obsahové nesrovnalosti (např. zásadně chybné informace sdělené žalobcem ohledně politické strany, kterou údajně podporoval a jejího předsedy, rozpor mezi podporou vládnoucí garnitury žalobcem a údajnou nemožností dosáhnout ochrany ze strany státu před pronásledovateli z řad extremistů, nesrovnalosti ohledně bydliště žalobce, a další). V neposlední řadě žalovaný poukázal na podstatné a zcela zásadní rozpory s výpovědí žalobce učiněnou dne 24. 1. 2019 v řízení o správním vyhoštění, kdy žalobce bez zřejmého důvodu žádné problémy s pronásledováním na Ukrajině

nezmínil, jako důvod pro pobyt v České republice uvedl nalezení práce a vydělání peněz a sdělil, že do svého odchodu z vlasti bydlel v domě s rodiči, se kterými je v pravidelném kontaktu. Uvedené pak je v rozporu s výpovědí žalobce v azylovém řízení, ve které tvrdil, že měnil místa bydliště, bydlel také v Kyjevě, a rodiče jej vydělali a vyhodili z domova. Vedle výše uvedených rozporů ve výpovědích žalobce pak nutno při hodnocení jeho výpovědi přihlídnout též ke skutečnosti, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až po 4 měsících pobytu na území ČR za situace, kdy bylo při náhodné kontrole zjištěno, že v ČR pobývá nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění. K uvedenému městský soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je nezbytné o azyl požádat neprodleně poté, co má k tomu žadatel příležitost. V rozsudku ze dne 13. 1. 2005, č.j. 3 Azs 119/2004-50, Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *“Institut politického azylu slouží, zjednodušeně řečeno, k ochraně cizích státních příslušníků před pronásledováním ze strany domovského státu nebo v situacích, kdy má cizí státní příslušník z takového pronásledování oprávněnou obavu, přičemž pronásledování se musí dít z azylově významných důvodů. Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.”* Z výše uvedeného vyplývá evidentní nevěrohodnost žalobcových tvrzení o jeho azylovém příběhu a soud se s takovým hodnocením provedeným žalovaným ztotožňuje.

31. Nelze též souhlasit s argumentací žalobce, že by žalovaný účelově vybíral pouze okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, soud považuje napadené rozhodnutí za objektivní, dostatečně podrobné, když žalovaný pečlivě rekapituloval všechna tvrzení žalobce a se všemi se v odůvodnění odpovídajícím způsobem vypořádal za použití příslušných právních předpisů a judikatury, a věc správně posoudil po právní stránce.
32. Žalovaný pak na straně 5 napadeného rozhodnutí netvrdil, že by žalobce v zemi původu nevyvíjel politickou činnost, jak se mylně dovozuje v žalobě. Naopak, výslovně zde v posledním odstavci uvedl, že „... jeho politická aktivita za stranu, která byla na Ukrajině již před několika lety zrušena, se do doby zhroucení režimu [redacted] Janukoviče primárně omezila na rozdávání propagačních materiálů a organizování setkání studentských kolejí v období od listopadu 2013 do počátku ledna 2014.“ Žalovaný tedy vyšel z toho, že žalobce v popsáném období určitou politickou činnost vyvíjel, pouze k tomu doplnil skutečnosti uvedené žalobcem při pohovoru, a sice, že oficiálně členem strany nebyl a na veřejných akcích jako představitel strany nevystupoval. Dále se žalovaný zabýval navazující činností žalobce pro gubernátora Velbiviece, vyšel z tvrzení žalobce uvedeného při pohovoru, kde uvedl, že tuto činnost dělal jen pro peníze, že to byl dobrý výdělek, přitom však žalovaný nevyloučil, že by i tato činnost mohla být politickou aktivitou.
33. Žalovaný svůj závěr o tom, že žalobce nesplňuje podmínky pro poskytnutí azylu dle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu nepostavil na zjištění, že by žalobce nevykonával v domovském státě politickou aktivitu, avšak na závěru o účelovosti a nepravdivosti tvrzení žalobce, nesplnění definice azylově-relevantního pronásledování v případě problémů se soukromými osobami, které byly řešitelné vnitrostátními prostředky, a

závěru o neexistenci soustavného a adresného zájmu ze strany ukrajinských orgánů a tedy pronásledování z jejich strany pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu zákona o azylu. Na tomto místě pak lze odkázat na příslušné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č.j. 5 Azs 116/2005-58, podle kterého „český zákon o azylu nezakotvuje v režimu azylového řízení zásadu *in dubio pro reo*, pokud jde o tvrzení žadatele o azyl. V praxi pak zmírnění důsledků neexistence této zásady představuje rozdělení důkazního břemene mezi žadatele a stát tím způsobem, že stát je zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale žadatel musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby.“ Žalobce s výjimkou své vlastní výpovědi k prokázání jím uváděných skutečností žádné další důkazy nepředložil ani neoznačil a vzhledem k hodnocení jeho výpovědi jako nevěrohodné lze uzavřít, že žalovaný neunesl důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně její osoby.

34. Pokud jde o tvrzené vyhrožování žalobci v roce 2014 z důvodu změny politické strany, je nezbytné též poukázat na to, že údajnými pronásledovateli měly být soukromé osoby tj. členové pravicových organizací [REDAKCE] a Právý blok. V takovém případě musí být pro poskytnutí azylu splněna podmínka, že ochrana v zemi původu selhala, jak žalovaný správně uvedl na straně 6 napadeného rozhodnutí. Žalovaný tak netvrdil, že by problémy žalobce se soukromými osobami nemohly za žádných okolností naplňovat definici pronásledování, pouze poukázal na to, že žalobce, přestože byl příznivcem a podporovatelem prorežimní strany, se v návaznosti na tyto problémy vůbec neobrátil na policii ani nevyužil jiných prostředků ochrany země svého původu (viz strana 8 odst. 1 napadeného rozhodnutí), což bylo jedním z důvodů pro nesplnění podmínek ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. V žalobě žalobce směšuje jím tvrzené problémy s členy pravicových organizací, ke kterým mělo dle jeho tvrzení docházet v roce 2014, a vydírání od neznámých osob a pracovníka SBU, ke kterému mělo dle tvrzení žalobce dojít až v roce 2018 po zahájení jeho podnikání a které již dřívější politickou činností motivováno nebylo a které žalobce údajně nahlásil na policii.
35. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce podmínky pro poskytnutí azylu dle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu nesplňuje, a námitka není důvodná.
36. Žalovaný se rovněž podrobně zabýval tím, zda žalobce splňuje podmínky pro poskytnutí azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, jeho odůvodnění na stranách 7 – 11 napadeného rozhodnutí považuje soud za precizní, vycházející ze všech individuálních okolností daného případu, podložené relevantními právními předpisy a judikaturou. V případě neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu nutno nejprve odkázat na výše uvedené zhodnocení nevěrohodnosti žalobcovy výpovědi a neunesení důkazního břemene stran důvodů, které se týkají výlučně její osoby. Už samotná tato skutečnost nutně vede k nepřiznání azylu podle uvedeného ustanovení.
37. V případě problémů žalobce se členy pravicových extremistických organizací žalovaný též poukázal na nevyčerpání prostředků vnitrostátní ochrany žalobcem (viz strana 8). Soud k tomu dodává, že v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008 - 119, Nejvyšší správní soud konstatoval, že pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit následující kritéria: (1) musí se nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít odůvodněný strach; (3) jemu hrozící újma musí

dosahovat intenzity pronásledování; (4) ochrana v zemi původu selhala; (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (§ 15 zákona o azylu). V posuzovaném případě však skutečnosti popisované žalobcem výše uvedená kritéria nesplňují, neboť žalobce v domovském státu nevyčerpal všechny prostředky ochrany, které mu tento stát poskytuje, v takové situaci je žádost o mezinárodní ochranu nepřipustná.

38. Dále se žalovaný vypořádal s okolnostmi spojenými s trestním stíháním žalobce zahájeným v únoru 2018, kdy rovněž shledal značné nesrovnalosti v tvrzeních žalobce, který měl být údajně neoprávněně obviněn z machinací s penězi, avšak dle doložených podkladů se žalobce spolu s dalšími osobami měl dopustit krádeže 308 l nafty, které načerpal na čerpací stanici a nezaplatil. Z usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 12. 2020, č.j. 1 Nt 102/2020-120, sice vyplynulo, že dané trestní řízení vedené u Talnivského okresního soudu je proti žalobci vedeno též pro trestný čin nošení, přechovávání, skladování, získávání výbušných zařízení bez povolení a pro trestný čin nelegální získávání, přechovávání, přeprava psychotropních látek ve velkém množství bez účelu prodeje, což částečně potvrzuje výpověď žalobce, avšak ve správním řízení to z žádných podkladů zřejmě nebylo, nelze tak vytýkat žalovanému, že toto tvrzení označil za neprokázané. Z žádných podkladů však ani ke dni rozhodování soudu není indikováno, že by dané trestní řízení u Talnivského okresního soudu bylo proti žalobci vedeno účelově, neoprávněně a mělo politický podtext, jak tvrdil žalobce. Navíc vyšly najevo další skutečnosti týkající se trestné činnosti žalobce v domovském státu, tedy, že je proti němu vedeno trestní stíhání pro porušení pravidel silničního provozu a s tím spojené ublížení na zdraví, kterého se měl dopustit dne 9. 6. 2018, a pro které je požadováno jeho vydání k trestnímu stíhání Generální prokuraturou Ukrajiny. Tyto závažné skutečnosti žalobce v azylovém řízení neuvedl. Z hlediska trestního řízení vedeného u Talnivského okresního soudu, které je dle tvrzení žalobce účelové a vykonstruované, však vydání žalobce Generální prokuraturou Ukrajiny požadováno nebylo.
39. Shora uvedené skutečnosti, které vyšly najevo v soudním řízení, tak zcela podporují závěr žalovaného, že obavy žalobce z návratu do vlasti nepramení z odůvodněného strachu z azylově relevantního pronásledování, ale z legitimního rozhodnutí ukrajinské státní moci o uložení mu trestněprávní sankce v důsledku jím páchané recidivní kriminální činnosti. V tomto kontextu nelze považovat za nepřiměřené ani hodnocení žalovaného na straně 9 odst. 1 napadeného rozhodnutí ohledně nízkého morálního charakteru žalobce jako pachatele majetkové trestné činnosti.
40. K tomu je nezbytné doplnit, že údajné vydírání žalobce jako podnikatele neznámými osobami a pracovníkem SBU z důvodu donucení žalobce k odevzdání podílu na zisku ani nebylo motivováno důvody podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy azylově relevantními důvody, neboť dle tvrzení žalobce již toto jednání nebylo spojeno s jeho politickými aktivitami, ale bylo motivováno výhradně finančně. Také z tohoto důvodu se nemůže jednat o pronásledování dle daného ustanovení zákona o azylu.
41. Z výše uvedeného je zřejmé, že se u žalobce nejedná o odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů. Žalobce tak podmínky pro přiznání

mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu nesplňuje, a námitka je nedůvodná. Soud zejména akcentuje skutečnost, že v řízení vůbec nebylo prokázáno, že žalobce jakémukoli pronásledování kdy čelil, když jeho výpověď je nevěrohodná a zároveň se jedná o jediný důkaz, který ke svému pronásledování žalobce předložil.

42. Žalobce vytýkal žalovanému, že jako podklady rozhodnutí nepřijal fotografie předložené žalobcem. K tomu soud uvádí, že dle ust. § 52 správního řádu není povinností správního orgánu provést všechny důkazy navržené účastníky, pokud však některý z navržených důkazů nepřijme, je povinen svůj postup řádně odůvodnit (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48). Žalovaný tyto požadavky naplnil, když na straně 4-5 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že z fotografií (celkem se jedná o tři fotografie) není patrný autor, zdroj ani datum jejich pořízení, ani nepotvrzují osobní účast žalobce na zachycených událostech. K tomu je nezbytné uvést, že fotografie zachycující osobu žalobce ve správním řízení předložena nebyla, není součástí správního spisu, žalobce jí připojil až k žalobě. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí sice nepřijal jako důkaz fotografie předložené žalobcem, avšak nijak nepopíral, že žalobce byl aktivní ve prospěch Strany regionů, rozdával pro ni propagační materiály a organizoval setkání na studentských kolejích a byl odsouzen za výtržnictví na Antimajdanu; z toho je zřejmé, že žalovaný účast žalobce na Antimajdanu nezpochybnil. Z tohoto důvodu též soud považoval za nadbytečné doplnit dokazování předloženými fotografiemi při jednání, neboť účast žalobce na politických mítincích není v řízení sporná.
43. K námitce ohledně nedostatečného zdůvodnění neudělení humanitárního azylu je zapotřebí uvést, že obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 6/2018-33: *„Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výchyty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*

44. Žalovaný se na str. 12 napadeného rozhodnutí vypořádal s tím, zda byly dle jeho názoru splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu, uvedl, že žalobce je mladý muž v produktivním věku a s dobrým zdravotním stavem, který na území ČR nemá pevné rodinné vazby, ve vlasti našel pracovní uplatnění a neuvedl žádné překážky, které by mu bránily ve zpětném zařazení na ukrajinský pracovní trh. S ohledem na to neshledal výjimečné okolnosti, které by odůvodňovaly udělení humanitárního azylu, Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení v souladu se shora uvedenou judikaturou za dostatečné, ve shodě s žalovaným pak má za to, že nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. Nutno dodat, že se žalobce udělení humanitárního azylu nedomáhal a nepředložil k tomu žádná konkrétní tvrzení, a to ani v žalobě. V takovém případě lze považovat odůvodnění žalovaného za zcela dostatečné.
45. Žalobce namítal, že mu měla být udělena doplňková ochrana z důvodu současné bezpečnostní situace na Ukrajině a z toho hrozící vážné újmy. Soud poukazuje na to, že ve správním řízení žalobce vůbec neuvedl, že by důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu měla být bezpečnostní situace na Ukrajině v souvislosti s probíhajícím ozbrojeným konfliktem ve východních oblastech. Žalovaný se však možností udělení doplňkové ochrany žalobci z těchto důvodů přesto zabýval, a to na straně 14 napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že na území Ukrajiny neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Zdůraznil, že napjatá bezpečnostní situace přetrvává pouze na pomezí Doněcké a Luhanské oblasti při hranicích s [REDAKCE], ve zbytku země je situace zcela stabilní, Čerkaská oblast, odkud pochází žalobce, je zcela pod kontrolou centrální vlády, žádné nebezpečí tam nehrozí.
46. Pokud jde o bezpečnostní konflikt probíhající na Ukrajině, Městský soud v Praze odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se v minulosti k situaci na Ukrajině opakovaně vyjadřoval. Lze zmínit např. usnesení ze dne 11. 3. 2020 č. j. 2 Azs 382/2018-67, ve kterém tento soud shledal: *„Pokud stěžovatelé dále namítli své ohrožení na zdraví a životě z důvodu ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny, je třeba předně poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, v němž bylo k bezpečnostní situaci na Ukrajině konstatováno, že „[n]a Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* Odkázat lze též na další rozhodnutí, ve kterých se této problematice Nejvyšší správní soud věnoval, např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, či ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 – 28. *Situace na Ukrajině se přitom od doby, kdy byla uvedená rozhodnutí vydána, nezhorsila, spíše naopak – je všeobecně známo, že se konflikt nešíří do dalších jím dosud nezasazených oblastí (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018 – 39).“*

47. Žalovaný pak ve správním řízení shromáždil dostatečné podklady k hodnocení bezpečnostní a politické situace na Ukrajině, a to i v kontextu podané žádosti, ve které žalobce takové důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany ani netvrdil, ke shromážděným podkladům se nevyjádřil, neměl k nim žádné námítky ani návrhy na jejich doplnění. V žalobě potom velmi obecně namítá, že situace na Ukrajině je nebezpečná a nestabilní a může vy eskalovat i mimo oblasti Doněcku a Luhansku. Taková námitka je však zcela vágní a hypotetická, nevyplývá z ní, že by žalobci při jeho návratu na Ukrajinu hrozilo zcela reálné nebezpečí vážné újmy. S ohledem na to soud považoval za nadbytečné provádět k této otázce další dokazování materiály navrženými žalobcem, a to i s ohledem na skutečnost, že žalobce přes výzvu soudu tyto materiály ani soudu nepředložil v listinné podobě opatřené jejich překladem. Pro úplnost městský soud dodává, že vyhláškou č. 68/2019 Sb. byla mezi bezpečné země zařazena Ukrajina s výjimkou poloostrova [REDAKCE] a částí Doněcké a Luhanské oblasti¹ pod kontrolou proruských separatistů, a to s účinností od 23. 3. 2019 (§ 2 bod 24 vyhlášky č. 328/2015 Sb.). V případě, kdy je Ukrajina považována za bezpečnou zemi původu a žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možno usuzovat na hrozbu pronásledování nebo vážné újmy v zemi původu ani žádné konkrétní individualizované skutečnosti, v čem spatřuje zjištěné podklady za nedostatečné nebo neaktuální (a neuvádí je ani v žalobě), pak nebyl důvod, aby žalovaný (a též městský soud) v tomto směru opatroval další důkazy. Žalovaný pak takovéto konkrétní individualizované skutečnosti neuvedl ani v žalobě.
48. Žalobce se rovněž domníval, že doplňková ochrana mu měla být poskytnuta s ohledem na jeho minulé potíže s členy organizací [REDAKCE] a Pravy sektor, neboť byl jimi v roce 2014 mučen a byla mu způsobena újma na zdraví, a pak byl jimi pronásledován pro změnu své politické orientace.
49. Soud k tomu uvádí, že z právní úpravy ust. § 14a zákona o azylu plyne, že prvek selhání vnitrostátní ochrany, který musí být pro udělení doplňkové ochrany naplněn, je shodný s úpravou azylu dle ust. § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu. S ohledem na to lze v daném případě použít též judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které „*Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně*“ (rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 - 44). V této souvislosti lze odkázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, podle kterého pro to, „*aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.*“
50. V posuzovaném případě však žalobce žádné prostředky vnitrostátní ochrany před členy pravicových organizací nevyužil, byť takové prostředky měl k dispozici, jak popisuje žalovaný na str. 13 ve spojení se stranou 8 napadeného rozhodnutí. Zároveň žalovaný poukázal na to, že žalobce, byť byl dle svého tvrzení v lednu 2014 a potom během následujících let vystaven mučení a čelil výhrůžkám, tyto skutečnosti přes doplňující otázky správního orgánu v průběhu řízení blíže nerozvedl a věrohodným způsobem neobjasnil.

¹ Žalobce žil před odchodem z vlasti ve městě [REDAKCE] v Čerkaské oblasti, která je pod kontrolou centrální vlády.

51. Soud považuje dané odůvodnění žalovaného za srozumitelné, přesvědčivé a odpovídající konkrétním okolnostem daného případu, žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci a přijal odpovídající právní závěry, soud se s jeho závěry ztotožňuje. S ohledem na výše uvedené soud shledal danou žalobní námitku za nedůvodnou, neboť důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu splněny nebyly.
52. Soud dále při jednání neprovedl důkaz výsledkem žalobce, neboť jej považoval za nadbytečný. Žalobce nesdělil, jaké konkrétní skutečnosti by měly být jeho výsledkem prokázány a k výslovnému dotazu soudu, zda chce uvést nové skutečnosti, uvedl, že nikoli.
53. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
54. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDAKCE]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 8. března 2021

[REDAKCE]

samosoudce

